

T. PALL

«MICROBISM»-BOALĂ CURATĂ!

urzica

Jalila

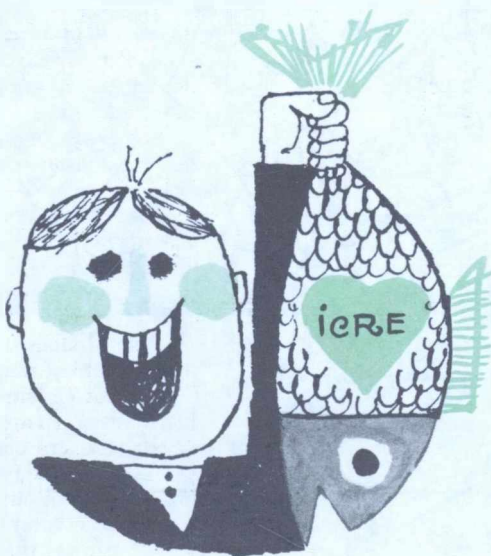
Am cunoscut-o într-o seară la «Avintul». Gratioasă, zveltă, cu două gropițe în obraji, care te făceau să crezi că zîmbește tot timpul, mi-a luat, cum se spune, ochii.

Era seara, pe la șapte, și ne aflam la «Avintul» vreo șase persoane. Vreau să adaug că nu este vorba de vreo asociație sportivă «Avintul», adică de niscaiva cursuri de înot, tenis, volei sau alte discipline sportive. Nu, dragii mei, e vorba de «Avintul», magazin de mezeluri și carne. Ca să fiu mai precis, am cunoscut-o la vrăbioare.

Ea venise înaintea mea. I-a zîmbit vinzătorului și l-a rugat, cu un glas care ar fi topit și inima unui robot: «V-aș ruga, cit mai puțin os!» Și vinzătorul i-a dat un kilogram de asemenea vrăbioare încît ai fi jurat că furnizoarea lor a fost o vacă fenomen care se născuse fără nici un os. Cînd mi-a venit rîndul, i-am zîmbit și eu vinzătorului, iar rezultatul a fost că mi-a dat mie și oasele ei, de parcă vaca mea ar fi fost un alt fenomen, adică toată numai oase, fără pic de carne. Fata cu gropițe și-a așezat pachetul în sacoșa ei galbenă de nylon și a plecat aruncîndu-mi în treacă o privire absolut indiferentă.

Nu speram s-o mai văd. Dar, după cinci zile, eram la ulei și văd în fața mea o sacoșă galbenă. Am ridicat plin de speranțe ochii. Era ea. Cumpăra, ca și mine, ulei, zahăr, orez, făină. Pesemne avem aceeași zi de chenzină și dînsa, ca și mine, se aprovizionează cu alimentele de bază pentru două săptămîni. Cînd a trebuit să-și așeze în sacoșă pungile și sticlele m-am repezit și am ajutat-o. Mi-a ciripit un «mulțumesc» divin, mi-a zîmbit cu gropițele ei uluitoare și m-a topit. Și a plecat. Și eu i-am cerut vinzătorului un litru de gropițe. În loc de ulei.

Nu mă mai gîndeam decît la ea. Noaptea o visam. Un fior de spaimă mă furnica la gîndul că s-ar putea să n-o mai revăd. Dar nu se putea. Era clar că locuia în cartier. Am început să aștept în fața cinematografului la toate orele de ieșire. Să intru de zece ori pe zi în cofetărie. Să cutreier parcul. Ah! De-aș zări-o pe o bancă, acolo sub copacul acela minunat! Dar n-am mai văzut-o. Și

cînd pierdusem orice speranță, credeam că visez, o întilnesc la șervețele.

«Aveți și cu desene?» a întreat ea. «Zi mersi și de-astea!» i-a răspuns suav vinzătorul. Am cerut condica de reclamații, după ce, în prealabil, i-am făcut observații vinzătorului, în fața ei, pentru felul cum se poartă cu tovarășele consumatoare. Am scris în condică două pagini, sperînd că ea mă așteaptă să-mi mulțumească. Dar cînd am terminat de scris, ea plecase și șervețelele se isprăviseră. În plus mi-a mai aruncat și vinzătorul vreo două vorbulețe la plecare, ceva în legătură cu «don juanii ăștia de bulevard» și cu «de ce nu-i adună miliția».

Eram complet demoralizat. Rămăsesem și fără ea, și fără șervețele. Iar lipsa ei de recunoștință mă durea. Aproape că nu vroiam s-o mai întilnesc. Dar după trei zile mi-era un dor nebun de ea. Am căutat-o la vrăbioare, la ulei, la cod, (e grozav fiert cu maioneză sau prăjit și cu multă lămîie stoarsă peste el), la heringi, la ceapă, la roșii de seră, nimic. Nu mai izbuteam să dau de ea.

Dar într-o zi, victorie! I-am văzut sacoșa galbenă, sacoșa mult iubită, care a făcut să-mi bată inima mai repede. La telemea de 17,80! De oaie! M-am repezit și l-am sărutat pe responsabilul magazinului care adusese telemeaua. Omul m-a privit năuc: «Frate, spuse el, am mai văzut consumatori de telemea, dar chiar în halul ăsta de ahtiați n-am crezut că există!»

M-am apropiat de ea hotărît să-i vorbesc. Am zărit în sacoșa ei o carte cu copertă maro. Am citit: «Hamlet». Și atunci am făcut un banc cretin: «Dacă umblați cu Hamlet, înseamnă că sînteți Ofelia!» Ca să-i arăt că sînt spiritual și cult. Dar bancul meu i-a plăcut căci, pentru prima oară, m-a privit mai lung și mi-a zîmbit mai mult. Atunci am îndrăznit: «Ați gustat-o?» Ea mi-a ciripit: «Da, e nițeluș cam sărată, dar merge!» «Ați luat roșii?» E splendidă cu roșii!» «Dar sînt bune?» «De seră, da-s grozave!» Am condus-o la roșii. Apoi am dat împreună o raită pe la cartofi, ne-am oprit la scobitori și am întirziat puțin la cafea de opt trezeci. Între timp am întreat-o: «Aveți frigider?» «Nu!» mi-a răspuns. «Minunat!» am exclamat eu. M-a privit mirată: «De ce?» «Să vă spun?» și am lăsat ochii în jos. «Spuneți-mi, insistă ea. De ce este minunat că nu am frigider?» Am făcut o pauză, apoi am izbucnit: «Pentru că asta înseamnă că la vară o să ne întilnim în fiecare dimineață la gheață!» S-a roșit ca focul și a tăcut. Deodată s-a oprit în fața unui bloc. «Aici stau», spuse. I-am întins mina. «V-aș putea vedea deseară la o cofetărie?» Făcu semn din cap: «Nu». «Atunci poate la un film?» Din nou nu. «Astă seară nu pot, spuse. Dar dacă vreți, ne putem vedea miine seară la pește viu!» «A adus?» «Da!» «Atunci s-a făcut! Miine seară ne întilnim la pește viu!»

Și acolo s-a petrecut tragedia. Am luat fiecare dintre noi cite un pește viu. Al meu avea icre. Al ei nu avea. Mi-a zîmbit dulce: «Nu vrei să schimbăm?» Și mi-a întins crapul ei. Am zîmbit încurcat: «Iartă-mă, am spus, dar... sînt mort după icre!» Și mi-am păstrat crapul.

De atunci n-am mai întilnit-o niciodată.

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

— În sfîrșit l-am găsit, tovarășe director; era mort de foame sărăcuțul de el...

— ...La mine nu există. Casa-i casă.

— Precis nu e aici O.R.L.? Că mi-au spus să mișc din urechi...

UN „VARDIST“ DE ODINIOARĂ

Iarnă grea. Zăpadă multă. Leafă de vardist, fără spor, puțin lucru pentru un om care de treizeci de ani păzește curcile din dosul palatului regal și butoaiele circiumarilor vecini, pentru un om care vine tocmai de la bariera Vergului în fiecare seară și pleacă în zori de plumb, cu plumb pe gene.

Nu mă cunoști, nene Vasile, dar eu te știu demult și din adîncul inimii te iubesc și mi-e milă de dumneata că ai început să îmbătrînești și-ai să rămii tot vardist de noapte și om de treabă.

Treizeci de ani ai stat la datorie, veghind avutul cetățenilor; necîntit ai stat, oprind carele cu lemne să nu răzbească în calea Victoriei, dînd velocipediștii jos de pe trotuar, trezind pe săraci cînd li se aprindea coșul casei și apucînd de turul pantalonilor pe găinarii care săreau în curțile boierilor.

Asta ai făcut dumneata o viață întreagă, astea și multe, dar nu te-a știut nimeni și nimeni nu ți-a prețuit vrednicia.

A trecut Crăciunul celor bogați și dumneata n-ai avut Crăciun și ai stat de pază. În ajunul Anului Nou iar ai stat în frig, nene Vasile, măcar c-a doua zi era onomastica dumitale.

Ai stat în fața curții lui domnul Niță Elefterescu, băcanul din colț, unde trage mai puțin și-n curtea lui domnu' Niță, sub poloboace și între poloboace e cotețul cu giște și doi curcani măreți.

De cite ori nu i-ai scăpat dumneata curcanii ăștia! Cite spălătorese nu le-au dat tîrcoale și ciți Irozii cu Vicleemul și țigani cu Vasilca! Pină și șoferul de peste drum a încercat să-i înhațe într-o noapte, și dumneata i-ai cerut o țigară, ca să nu te dai de gol că l-ai prins și el s-a făcut beat, ca s-o luați în glumă.

Domnu' Elefterescu nu știe de cite ori i-ai scăpat curcanii. Dacă ar fi știut, poate că ți-ar fi dat mai mult decît cinci lei, bacșiș de Anul Nou.

Cinci lei dumnealui, zece alții, alții trei, alții nimic, nu ți-a ieșit nici o sută de lei de ziua dumitale.

Unii spun că vardistii sînt împărații pîrjoalelor și ai altor bunătăți din bucătăriile boierești. Dumitale, nene Vasile, ți-au dat boierii numai niște înghețată, ce le-a rămas în zori, din cheful Crăciunului și ți s-au strepezit dinții, că nu te trecuse căldurile, ca să ai nevoie de răcoreală.

Ți-ar fi plăcut mai mult un pahar de vin roșu, fiert cu scortîșoară. Dar vin nu le mai rămăsese boierilor: îl istoviseră tot, în vreme ce dumneata păzeai curcanii lui domnu' Niță. Curcani frumoși, pe care în visul dumitale de om necăjit, îi vedeai rumeniți la cuptor cu boabe de piper în varza călîtă... I-ai văzut și de Crăciun, i-ai văzut și de Anul Nou, i-ai văzut și-n noaptea Bobotezei, cînd se deschide cerul și stelele lucesc ca niște boabe de piper aprins.

Și te-ai gîndit la miile de curcani pe care i-ai păzit în viața dumitale și i-au mîncat alții.

Te-ai gîndit că dumneata n-ai mîncat curcan pe varză de nu mai ții minte.

Te-au trecut lacrimile și ți-au înghețat în ochi și te-a zbcuiumat viscolul. Că-n noaptea Bobotezei a fost mare viscol și nămeți în toată țara.

Și nu era țîpenie de om pe străzile din dosul Palatului. Și dumneata te-ai gîndit că n-ai să mai trăiești cine știe cit și leafa n-o să ți-o mărească nimeni și doamna Niță Elefterescu o să-ți dea tot cinci lei anual. Și atunci ai făcut ceva ce n-a izbindit nici Irozilor cu Vicleemul, nici țiganilor cu Vasilca și nici șoferului de peste drum. Pe ei i-ai împiedicat dumneata... Pe dumneata n-a avut cine să te împiedice în noaptea cînd se deschide cerul...

Să-i mîncîci sănătos, nene Vasile, că n-o să știe nimeni. Te-am văzut numai eu, și eu știu ce trebuie să spună omul și ce nu.

ÎNGHEȚAT

MOTANUL

*Dacă domnul Motan
Și-ar căuta șoarecii pe tavan
Disprețindu-i pe cei din cotloane
Ca să nu fie rob unor șabloane
De veche vinătoare perimată,
Ar experimenta deocamdată
Pe propriul lui spate
Acest simptom de-originalitate
Pînă-n momentul
Cînd experimentul
L-ar duce-n mod direct spre inaniție,
Reîntorcîndu-l prompt către tradiție.
Și poate c-ar deduce cu sufletul la gură
Că nici o fantezie nu-i ruptă de natură,
Iar faptul că străvechea vinătoare
De șoareci și de alte rozătoare
Se face tot ca și-n antichitate
Prin pîndă răbdătoare la găuri camuflăte,
Metoda asta fie că-i place sau nu-i place
Se dovedește totuși eficace.*

*Ajuns cu silueta cam subțire
Motanul meu și-ar reveni în fire,
Recăpătîndu-și sigur facultatea
De-a nu mai neglija realitatea
Și s-ar gîndi la tristele-i proiecte:*

*— Desigur, șoarecii nu sînt insecte,
Adică nu pot merge pe plafon
Nici chiar un exemplar la milion.
Și chiar de-ar merge, într-o bună zi
Nu vîd deloc la ce mi-ar folosi
De vreme ce, în mod neîndoios,
Nici eu nu pot vîna cu capu'-n jos.*

*Desigur că motanul uneori
Observă cum că unii vînători
Ce vor să captureze cititori
Mai folosesc din vîna Nuștiucui
Exact metoda lui
Pe care-a constatat-o foarte tristă.*

Dar vînătorii noștri mai persistă!

MIRCEA PAVELESCU

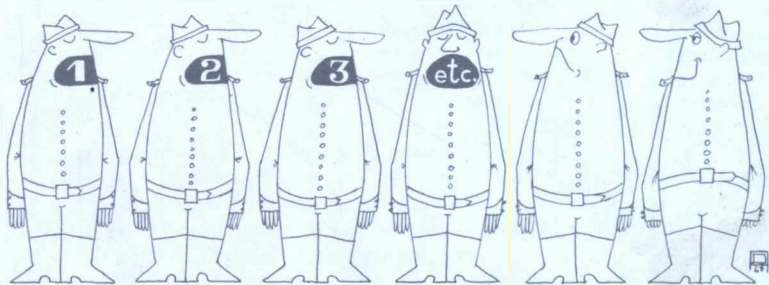
— Oi sînteți voi? Rușine să vă fie, că nu faceți nici o brînză!...

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din însemnările unui leu

- Nu este exact că, atunci când m-a mușcat șoarecele de coadă, eram bolnav. Am fost numai generos.
- Pe vremuri, se spunea despre unii tineri că au cap leonin. Unora de azi nu le-a mai rămas decât coama.
- Leul este singurul animal din care s-a bătut monedă.
- În România, leul este socotit printre lichide. Dovadă, cîntecul «Am un leu și vreau să-l beau».
- Când n-ai lei, impuști francul.
- Leul dresat, ajunge din cal măgar.
- Există și «pui de lei», cu două picioare. Aceștia se numesc români!
- Mai bine mort de foame acasă, decît îmbuibat zilnic, la grădina zoologică.
- Când umblă pe la televiziune, leul ajunge teleleu.
- Puiul de leu se numește leuștean. Iar soacra leului, leucemie.
- Pisicile se laudă că sînt rude cu noi. Mă rog! Parcă cine n-are și neamuri proaste în familie?
- Admit să mi se spună «regele animalelor». Dar cînd acestora li se spune dobitoace, se schimbă chestia.
- Dragostea leului nu se șoptește. Se rage!
- Cușca e moartea civilă a leului.
- În toate fablele prezidate de leu, există și măgari în asistență.
- Când leul devine tată, în captivitate, începe să semene a funcționar.
- Când leul zbiară la purice, acesta începe să-l scarpine.
- Și în viață, ca și în junglă, cînd ai parale, ești paraleu.
- Leului din cușcă, nu-i arătați «vederi» din junglă.

ANTON DRAGOȘ

SITUAȚII

DAN HAYON

T. PALL

— Hei, cucoană! N-ai de gînd să rupi odata fila aia din calendar!

Micro-foile-toane rimate

Instalația de încălzire a noilor blocuri de pe str. Galați din Brăila nu funcționează din vina Întrep. de gosp. locală și amenajări.

*La adresele citate,
Iarna, fără îndoială,
Orice rude-apropiate
Sînt primite cu răceală.*

Inginerul zootehnist Carol Cordier, lipsește nemotivat pe perioade lungi, de la C.A.P. Ardușat, jud. Maramureș.

*Ca să fii mereu la sediu
Iată singurul remediu:
Dă-le poza ta, băiete,
S-o agate pe perete.*

Un tractor de la I.M.A. Podoleni, jud. Neamț, a fost în așa fel pus la punct de către Uzina de reparații Botoșani încît n-a mai putut fi urnit.

*Dacă n-a mai mers tractorul
Se cunoaște explicația.
Ce defect are motorul?
Unul singur: reparația.*

O serie de salariați de la Exploatarea minieră Lupeni sînt trecuți pe posturi de subteran, dar lucrează în munci la suprafață.

*Pe-acești mineri, mi-a spus și mie
Zîbind ironic un poznaș,
Îi poți găsi în galerie
(Pe stadionul din oraș).*

Conducerea Institutului de cercetare și proiectare pentru mașini transport și ridicat Timișoara permite șoferilor să gareză autoturismele instituției la domiciliul lor.

*N-au jucat la loterie,
N-au strîns bani un an și-o vară,
Totuși dinșii — măi să fie! —
Au cite-un «Fiat» la scară.*

V. D. POPA

Conducerea C.A.P. Maluri, jud. Vrancea, a acordat lui M. Savragia 224 zile-muncă pentru că a tăiat, timp de două săptămîni, niște geamuri pentru seră.

*În timp ce unii-n vremea noastră
Aruncă banii pe fereastră,
Cei de-aici, netam-nesam,
Aruncă zilele pe geam.*

Brînză «Caraiman» se găsește rar în comerț.

*Ajunși pe ale sale creste
Chiar nefiînd sportiv teribil!
«Caraimanul» astăzi este
Doar în comerț inaccesibil.*

— Dacă spuneți că solicitați un post de dactilografă, cred că ar fi mai indicat să-mi arătați miinile!

Moda de primăvară

Scurtă trecere în revistă și dincolo de revistă a ultimului răcnet și vaet în materie de îmbrăcăminte.

A sosit, iubiți cititori și cititoare, primăvara.

Dacă n-ați zărit-o prin parcuri și la șosea, priviți în calendar și sugestionați-vă.

Femeia care se respectă, o dată cu venirea primăverii, aduce pe primul plan, sau pe al doilea plan, sau chiar peste plan, problema modei.

Ne grăbim să oferim cochetele și cochetelor noastre câteva modele, realizate de creația redacției noastre.

PULOVER SCAMPOLO

Se poartă în mai multe culori: culoarea foșnetului de frunze uscate, culoarea ciripitului de păsărele și culoarea brizei marine. Ultima culoare se recomandă tinerelor necăsătorite, întrucât briza mării poate aduce cu ea și marinari.

Puloverul este lucrat de mină sau de mașină. Pentru varianta a doua se recomandă mașina decapotabilă Fiat sau Renault, întrucât puloverul e mai vizibil și se asortează perfect cu icterul prietenelor dumneavoastră.

Lucrătura modelelor este diferită: în diagonală, bob de orez, un ochi pe față, doi ochi pe dos. De cel mai mare succes s-au bucurat cele cu ochii pe față, care au izbutit să-și trimită admiratorii acasă, unul pe față, unul pe dos.

Puloverul scampolo trebuie să fie închis până în gît, ca să vă ferească de intemperii. Se știe că primăvara este capricioasă: vine cu vînt, cu răceli, cu ploii și cu îmbrățișări neprevăzute.

În felul acesta vă este apărat cel puțin gîtul...

BLUZE PENTRU SERILE CALDE

Se ia un decolteu și se înădește de jur împrejur puțină bluză. Decolteul variază în funcție de scopul urmărit de tinăra care îl poartă: dacă vrea să flirteze, dacă vrea să cocheteze, dacă vrea să epateze, dacă vrea să se căsătorească, sau dacă vrea pur și simplu să ne înnebunească. Pentru ultima alternativă, e bine ca în dreptul decolteului să se prindă

și un mic anunț: «Alegeți cu ochii, nu cu mina».

Acest model de bluză decoltată poate fi privit din mai multe puncte de vedere: utilitar, economic sau estetic. Dar cel mai bine poate fi privit dintr-un singur punct de vedere: de sus în jos...

CĂMĂȘI SINTETICE, BĂRBĂTEȘTI

Este o cămașă ideală pentru sezonul de primăvară. V-o recomand cu căldură, domnii mei, întrucât se spală ușor și se zvîntă repede. Pînă la serviciu, ajungeți cu ea uscată, sau dacă nu, intrați la șef și vă usucă el.

Se confecționează în mai multe nuanțe: alb, bleu și gri. În general, bărbații căsătoriți chiar și cămășile albe le poartă gri. În definitiv nu culoarea cămășii este esențialul într-o căsnicie, așa că le puteți purta și cu nasturi lipsă. Mai ales în zilele calde, lipsa nasturilor este o binefacere.

Pentru ședințele de analiză a muncii se recomandă cămăși cu dungulițe: una albă, una neagră.

Cămășile cu șlițuri pe margine au viață mai lungă, întrucât nu pot fi transformate în bluze de damă.

PERUȚA DE PRIMĂVARĂ

Perucile pentru sezonul cald au aceleași calități și culori ca și perucile folosite în sezonul de iarnă. În plus, ele trebuie să fie mai bine fixate, ca să nu rămînă prinse în crengi, tufe sau boschete...

Pentru serviciu se recomandă următoarele modele de peruci: pentru funcționarele care au șefi în vîrstă sau încuiați, se recomandă peruci cu părul coc sau codițe; pentru cele cu șefi cărora le plac petrecerile cu băuturi, se recomandă peruci cu două cărări, iar pentru cele care au șefi tineri, vioi și necăsătoriți, se recomandă peruci care dau din șolduri.

Merge și fără perucă...

BLANĂ SINTETICĂ DE ASTRAHAN

De fapt această blană nu se recomandă pentru sezonul de primăvară, dar dacă-l găsiți pe galantul care să v-o ofere în aprilie, luați-o.

E preferabil un model lung. Dar poate să fie și scurt. Și lat. Și gras. Și chel. Numai să v-o cumpere.

Noi recomandăm totuși modelul urson gata confecționat. E mai ieftin, dar mai serios. Se agață numai în cuierul de acasă...

OCHELARI DE SOARE, BĂRBĂTEȘTI

Ochelarii de soare înseamnă distincție, eleganță, mister. Ei pot să mai însemne mister, miopie și dioptrii. Culoarea fumurie conferă purtătorului un aer mai intelectual, dacă nu l-a putut căpăta numai prin mustață, plete și barbișon.

Pentru mai multă distincție, ochelarii fumurii se poartă fără intrerupere: pe bulevard, la cinema, în Cișmigiu, acasă, la șosea. Ochii se spală cu pipeta, pentru a nu deranja ochelarii de la locul lor.

Ochelarii fumurii, purtați din considerente de extravagantă, sînt de mai multe feluri: din sticlă, din cristal sau din oglindă — lentilele; negre, maro sau albe — ramele; triunghiulare, pătrate sau obtuze — capetele.

CĂȚEL DE PRIMĂVARĂ

Se ia un mops de iarnă, i se tunde blana și se scoate la plimbare. Între patrupe și biped se cere o strînsă legătură, realizată printr-o curelușă de un metru și jumătate lungime. Se îmbracă lejer. Este absolut necesar să fie de rasă. Cel puțin cățelul. Se iese în lume împreună, de preferință cînd străzile sînt aglomerate. De obicei, înainte pășește bipeda. Sînt și cazuri inverse, în funcție de caracterul, personalitatea și ambiția fiecăreia. Nu știți niciodată cine e strigată pe stradă: mămica sau jigodia, întrucît numele sînt neutre: Pufli, Mirly, Zurly sau Tutti. De obicei ambele întorc capul în același timp.

Nu este stabilită o regulă generală dacă patrupele trebuie purtat de curelușă, în stînga sau în dreapta străzii. E în funcție de copaci...

S-a încercat aceeași metodă și cu pisici. N-a prins. Au fugit.

S-a încercat aceeași metodă și cu bărbați. A prins. Au fugit, dar s-au întors.

LEGENDELE OLIMPULUI

RE-POVESTITE DE GÎGĂ

ÎN PRIMUL concurs de frumusețe din lume, păstorul Paris a avut de ales pe cea mai frumoasă dintre cele mai frumoase zeițe: Minerva, Junona și Venus. Alegerea a fost cu atât mai grea, cu cât la el nu mergeau pilele...

E DREPT că Hercule a învins leul din Nemeea, dar se pare că a avut și sprijinul arbitralului.

VENUS, zeița frumuseții, s-a născut din spuma mării. De atunci este o asemenea înghesuială vara, pe litoral.

VITEAZUL Achille avea un singur punct nevralgic: călcîiul. Și nu i l-a ghicit nimeni, pină n-a jucat contra lui Dan Coe.

PÎNĂ LA întoarcerea lui Ulisse, Penelopa a rezistat asalturilor pretendenților. A rezistat, fiindcă nici unul n-a asaltat-o cu Fiat 1100...

ÎN OLIMP erau două categorii de încadrare: zei și semi-zei. Cu

toate acestea, semi-zeii n-au rivnit nicicînd la postul de zei. Drept care au și devenit legendari.

ZEIȚELE se plimbau mai întotdeauna dezbrăcate, fiindcă le-ar fi fost rușine să poarte mini-jup!...

CALUL TROIAN a fost proiectat în dimensiuni mari, ca să poată fi folosit azi, în supra-producții pe ecran lat.

S-A SPUS că Ulisse a astupat urechile marinarilor săi, pentru ca aceștia să nu fie atrași în adîncul apelor de glasul minunat al sirenelor. În felul acesta, OSTA acelei vremi a făcut prima reclamă în jurul unor vedete ale muzicii ușoare...

HOMER a prezentat aceste legende unei edituri, dar nu i le-au publicat fiindcă nu era încă scriitor de prestigiu. Și atunci el le-a cîntat din loc în loc, pină la adînci bătrînețe, cînd i le-au tipărit la «Condeie tinere».

FRED FIREA

AVRAM ANTON

Dacă aș fi INGINER

În tinerețe, pe vremea studenției, am regretat enorm că nu m-am înscris la Politehnică. Adică m-am înscris eu, dar la examenul de admitere m-am aflat în situația unui jucător la Pronosport: jucasem la zero rezultate. Așa că m-am prezentat la facultatea de umoristică, unde am debitat exact aceleași bancuri de la admiterea în Politehnică, dar aici am reușit.

Vă interesează probabil motivele regretului de a nu fi inginer. Iată-le: în primul rînd n-ar fi trebuit să scriu acest foileton. Al doilea motiv îmi scapă pentru moment, dar există și o să vi-l comunic ulterior, iar al treilea motiv și cel mai important, este acela că, fiind inginer, ceream încadrarea la Uzina de mașini grele din București.

Da, iubiti cititori, ceream numirea mea în această uzină și chiar din prima zi, imediat după semnarea condiției, mă prezentam în birourile conducerii și puneam următoarea întrebare unui factor de răspundere:

— Tovarășe, cum explicați faptul că în trei trimestre ale lui 1968, uzina noastră a înregistrat rebuturi în valoare de...

— Tac! mi-ar fi răspuns, desigur, tovarășul factor de răspundere. Suma e secret de stat!

Iar eu i-aș fi răspuns (dacă eram inginer):

— Tovarășe, eu n-am învățat în facultate că rebuturile sînt secrete de stat... Pe cine ar interesa să afle meșteșugul fabricării rebuturilor? Așa că suma pierdută de uzina noastră, evaluată la...

— Tac!... mi-ar fi replicat tovarășa conducere! Într-adevăr nu e secret, dar ne facem de ris!...

— Cred că ne-am face de plîns, tovarășe!... Că e vorba de rebuturi în valoare de peste 7 milioane și jumătate!... Na! C-am scăpat-o!

Ce să-i faci? Dacă nu-s inginer!...

Ei, de-aș fi fost inginer, aș fi băgat de seamă cauzele acestor recorduri olimpice în materie de rebuturi. Dar vai, nu-s decît absolvent al facultății de umoristică și de unde să știu că rebuturile provin din pricina pămînturilor și nisipurilor de turnătorie, depozitate... sub cerul liber?! Eu la facultatea de bancologie aplicată, am învățat că pămînturile așa trebuie să fie cum le-a lăsat Dumnezeu: sub cerul liber!...

Dacă eram inginer, mde, aduceam unele amendamente, atunci, la facerea lumii în ziua a doua, cînd cel de sus a poruncit să se facă pămîntul și se făcu. Băgam și eu o pilă întru domnul: prea sfînte, semnează aici o derogare pentru pămînturile și nisipurile de turnătorie și lasă-le acoperite în magazine. Și ar fi aprobat Dumnezeu, deși nici el nu are Politehnica...

Ei, dacă aș fi fost inginer!...

Dar nu sînt. Dacă eram, mi-aș fi dat seama că rebuturile de la Secția oțelărie electrică se datoresc scoarțelor spongioase, a înfășurărilor și a temperaturii necorespunzătoare...

Aici Dumnezeu, chiar nu mai are nici o vină, întrucît el a lăsat pe pămînt toate temperaturile posibile, pentru ca fiecare muritor, inclusiv muritorii de la uzina bucureșteană, să-și aleagă temperatura preferată!

Ei, dacă aș fi fost inginer!

Dar nu sînt. Dacă eram, îmi dădeam seama că cele peste 7 milioane și jumătate lei investite în rebuturi se datoresc și rebuturilor provenite din întreruperile din timpul turnării, și-mi mai dădeam seama că Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini ar fi trebuit să ia din timp măsuri pentru construirea magaziiilor...

Ei, dacă aș fi fost inginer!

Dar nu sînt.

Din păcate, mi se pare că nici la Uzina de mașini nu prea sînt.

Te pomenești că unii de pe-acolo au urmat și ei facultatea de umoristică aplicată...

Numai că o aplică prost. Și scump. 7 milioane jumătate...

Ei, dacă aș fi...

Dar nu sînt. Nu sînt decît umorist!...

AL. V.

FRED GHENEȘESCU

Pictorul abstractonist

I. DOGAR-MARINESCU

OMUL LUI GRIMBĂ

Vă spun din capul locului, omul lui Grimbă sînt eu. M-am pomenit netam-nesam în această ciudată calitate. La început, nici n-am știut dacă-i bine sau e rău. Grimbă e șeful meu, și să fii omul lui șefu' eu zic că-i bine. Dar pe Grimbă nu-l inghite directorul. Și să fii omul omului pe care nu-l inghite directorul, mai bine lipsă. Nu ne inghite pe amîndoi. De cite ori fac o lucrare, directorul mă cheamă în plină ședință, mă întrebă:

— Dumneata ai făcut asta?

Întrebă parcă ar întreba dacă eu am provocat inundațiile din Italia de acum doi ani, sau dacă recunosc că din cauza mea a început primul război mondial.

Mă uit la lucrare și o recunosc:

— Eu.

— Nici nu se putea altfel — zice. Cum e turcul, și pistolul.

La început nu înțelegeam aporourile în legătură cu acest armament de buzunar. Întrebam naiv:

— Nu e bună lucrarea, tovarășe director?

Atunci directorul se adresa către toți cei de față, ca și cum eu n-aș fi recunoscut că dacă azi e joi, ieri a fost miercuri și miine e vineri.

— Poftim, omul lui Grimbă! Așchia nu sare departe de trunchi. Întrebă dacă nu e bun talmeș-balmeșul ăsta!

Încerc să explic, dar degeaba. Turcul, pistolul, așchia, Grimbă. Sînt omul lui. Adică, subalternul lui. Că asta-i toată legătura.

— Refă-o dumneata, Popescule! zice directorul, predînd lucrarea tovarășului Popescu. care, ca și Grimbă, este și el șef de serviciu în întreprindere.

La început am crezut că-i un caz izolat. Dar nu trec două zile și mă cheamă directorul:

— Dumneata ai făcut asta?

Îmi arată o lucrare. Mă uit și răsufu ușurat:

— Nu eu.

— Păi de ce n-ai făcut-o, tovarășe?

— Pentru că n-am avut sarcină.

— Și dacă n-ai sarcină, nu faci?

Ei da, omul lui Grimbă! *Tel maître, tel valet* (foarte cult directorul, vorbește și nemțește). Vezi, Popescule, ce se petrece în serviciul ăsta și fă-mi un referat.

Ies buimac.

— Să nu te necăjești — mă consolează în antecameră tovarășa Mariana, secretara.

— Cum să nu mă necăjesc — zic — dacă mă critică la tot pasul?

În două vorbe mi-a explicat că de fapt, nu pe mine mă critică. Pe Grimbă. Pentru că, să știți, critica e de două feluri. Directă și indirectă. Asta indirectă e mai ales pentru șefi. Adică, în loc să-l critice pe Grimbă, mă critică pe mine, și prinde doi iepuri dintr-o dată: mă prinde pe mine care greșesc, dar îl prinde și pe Grimbă, care răspunde de ce fac eu. Cum s-ar zice, bate șaua să priceapă iapa. Iapa e Grimbă, șaua sînt eu.

Cu această filozofie pe buze intru în birou, să fac un scurt schimb de păreri cu tovarășa Lolita, dactilografa noastră. Dar nu-i.

— A plecat? întreb.

— A chemat-o tovarășul director. Se întoarce imediat.

Numaidecît mi-am dat seama că, dacă eu sînt omul lui Grimbă, pentru că sînt subalternul lui, și dînsa tot lui îi e subalternă. Deci și ea e omul lui Grimbă.

Exact așa a fost. Directorul o chemase să-i atragă atenția că în darea de seamă, în locul citatului «dura lex» a bătut «gura flex», iar el, directorul, e de părere că numai un om de-al lui Grimbă este în stare să vorbească păsărește, ceea ce nu-i decît un kix.

Au podidit-o lacrimile.

Trebuia neapărat s-o consolez.

Zic:

— Nu te necăji, că nu pe dumneata te critică tovarășul director.

— Dar pe cine?

— Nici prin minte nu-ți trece — zic. Poate ai crezut la început că ești iapa.

— Poftim?

I-am spus confidențial:

— Dumneata ești șaua; iapa e cu totul altceva.

— Cine?

— Turcul.

— ????

— Da, da — zic. Dumneata șaua și eu sînt pistolul. Sau, dacă vrei, așchia. Înțelegi?

M-a asigurat că înțelege, dar de atunci se cam ferește. Pe mine, dimpotrivă, m-a liniștit, pentru că acum, dacă mă cheamă directorul, mă duc cu inima împăcată. El are totdeauna pe masă o lucrare și mă întrebă:

— Dumneata ai făcut asta?

Îi răspund senin:

— Nu știu dacă am făcut-o, dar greșelile îmi aparțin.

Și-mi fac repede autocritica. Că doar sînt omul lui Grimbă. Directorul mă trimite înapoi și o cheamă pe Lolita, pentru că trebuie să-și facă și ea autocritica. Are două greșeli grave în muncă, prima pentru că a scris «derviș» în loc de «deviz» și a doua pentru că în loc de «preț de cost» a scris «preț de prost». Numaidecît își primește porția pentru că, așa cum am arătat, și dînsa e tot omul lui Grimbă.

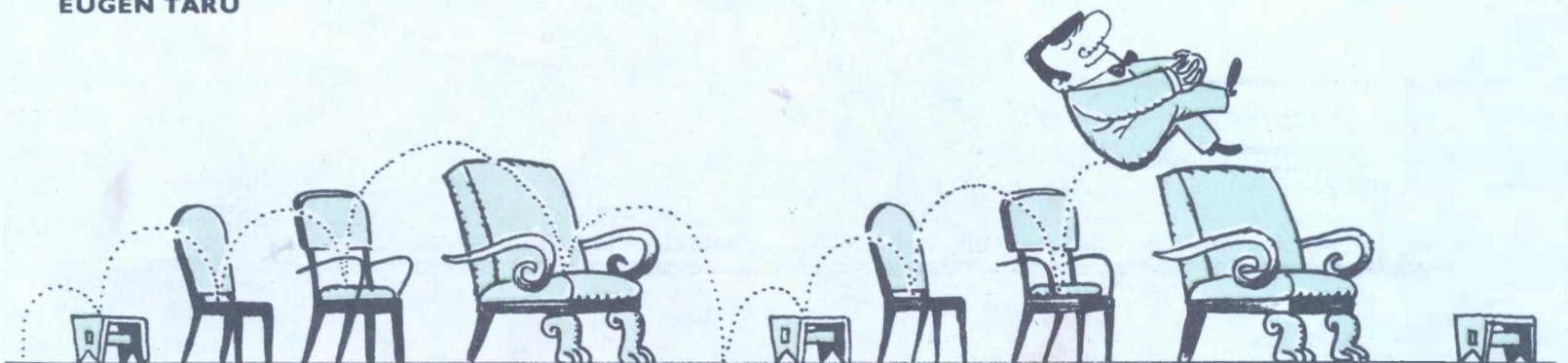
Mai bine zis, eram omul lui Grimbă, pentru că între timp, tovarășul Grimbă, exasperat, s-a transferat din proprie inițiativă la minister, unde tocmai aveau nevoie de specialiști. În locul lui, îl avem acum pe tovarășul Popescu.

De atunci, nu mai sînt omul lui Grimbă.

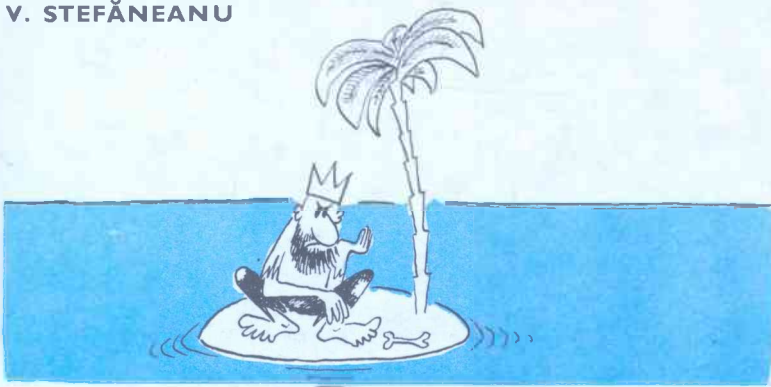
VICTOR PIȚIGOI
zis «Omul lui Popescu»

EUGEN TARU

— Hopa Mitică!

— Mă tem de-o lovitură de stat...

UNA BUNĂ, DOUĂ BUNE

Ascultați una bună: Trustul zonal I.A.S. Bacău repartizează I.A.S.-ului Girov un cincar basculă de 15 tone. Bascula trebuie montată, montatul necesită fonduri, și I.A.S. Girov nu are aceste fonduri. Știți cine le are? Le are I.A.S.-ul Roman. Deci să recapitulăm: Girovul are basculă, dar nu are bani pentru montarea ei, iar Romanul are fondurile pentru montarea ei, dar nu are basculă. Inovația aparține Trustului zonal Bacău, care repartizează haotic fonduri și bascule. Numai incurcăturile le repartizează bine. Bravo!

Ascultați încă una bună. Autor: același trust zonal. I.A.S. Roman fusese trecut în plan cu construcția unui centru de colectat lapte, care urma să fie terminat în 1967. A trecut 67, a trecut și 68, dar centrul n-a fost gata intrucit simpaticul trust zonal, în planul înaintat Departamentului, în loc să treacă construirea unui centru de colectat lapte, a trecut construirea unui... grajd pentru oi!...

Așadar, au făcut-o de oaie, în loc s-o facă de vacă... Bravo!

Bravo, bravo, dar până cînd?...

T. PALL

Prima cursă a Primăverii...

CONCURS DE EPIGRAME PE TEMĂ DATĂ

Atmosferă «încinsă» și la propriu și la figurat. Ca la orice concurs. Mai ales că acesta, desfășurat recent la inaugurarea «Cafenelei literare» de la Casa de cultură a Sectorului 8 (la cinematograful «Înfrățirea între popoare»), era un concurs de... epigrame.

Pînă atunci scriitorii citiseră versuri proprii, făcuseră comentarii. Acum, pe bordura cochetului bar amenajat la un capăt al sălii tronau sticle de coniac (cinci stele), «coniac» fiind însăși rima în care trebuiau realizate epigramele.

Și, firește, și-au ascuțit creioanele mulți din cei prezenți, scriitorii profesioniști sau diletanți.

S-au strîns hîrțile, juriul — din care au făcut parte și poeții Matei Alexandrescu și Ion Molea — au avut de lucru.

Iată și sentința:

PREMIUL ÎNTÎI — deci una din cele două sticle de coniac (care însă, conform regulamentului, revin... asistenței!) lui Gr. Țepeș pentru următorul catren:

Unui pseudo-astronom:

*Te lauzi că mereu citești în stele
Dar știu eu, ție, care stele-ți plac:
(Căci vād că-ți umblă ochii după
ele)*

Sînt cele de pe sticla de coniac.

PREMIUL AL DOILEA (tot o... sticlă și de data aceasta) lui Gheorghe Zarafu, epigramist și redactor la Editura pentru literatură:

Motto

*Vreți în rimă chiar coniac?
Am să-l pun. Ce o să fac?
Dar de iese-o epigramă,
Cer și eu puțină zeamă!*

Textul:

*Ca să fac o epigramă
Fără nici un fel de trac
Eu aduc puțină sare,
Dumneavoastră... dați coniac!*

PREMIUL AL TREILEA (fără... sticlă) lui Stelian Ionescu Angel:

*Literatură cu coniac?
De astăzi scriitor mă fac!
Și scriu orice, chiar poezele,
Numai să fie de... cinci stele!*

S-au citit apoi, răsplătite cu darnice aplauze, numeroase alte încercări:

*Mă tentează zău, coniacul!
Îmi ascut de aceea acul,
Celorlalți le-aș da să bea
«Suo»... din epigrama mea!*

*Pentru o sticlă de coniac
Toți se chinuiesc să «bată»,
Să ia premiul dintr-o dată,
Dar trei părți au astăzi... trac!*
Nina Marinescu Popeia

*Nu sînt de acord,
Nu-i acesta leacul,
Eu să capăt lauri,
Voi să beți coniacul!*
(nesemnată)

*Epigrama, dragii mei,
E plătită cu coniac
Ce n-ai dreptul să îl bei.
De aceea... tac!*
(nesemnată)

*Nu îmi place amoniacul,
Nu-m-atrage... zodiacul,
Mă-nspăimîntă... Cadillac-ul...
Ce-mi rămîne dar? Coniacul!*
(nesemnată)

Motto

Am intrat la această «Cafenea literară» în baza invitației lui... Ion Th. Ilea.

*E concurs de epigramă
Nu e glumă, nu-i nici fleac!
S-ar putea să fie-o dramă
Dacă Ilea nu cîștigă
Premiul, sticla de coniac!*

Nuți Iupceanu

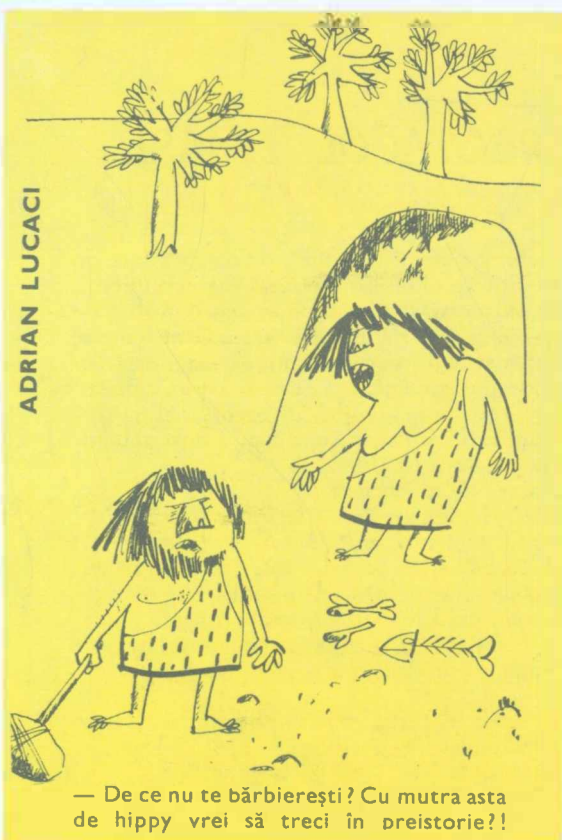
*De-am să mai beau înc-un coniac
Încep ca să dansez ca ursul.
Mă «ciripesc», turtă mă fac,
Și n-o să mai cîștig concursul...*
(nesemnată)

*Doar pentr-o sticlă de coniac
O epigramă n-am să fac.
De mi-ați fi dat rima «Pericle»
Vă cîștigam mai multe sticle!*
(nesemnată)

...Iată unde rătăcesc epigramiștii!
Fiindcă și pe viitor se vor organiza concursuri similare.

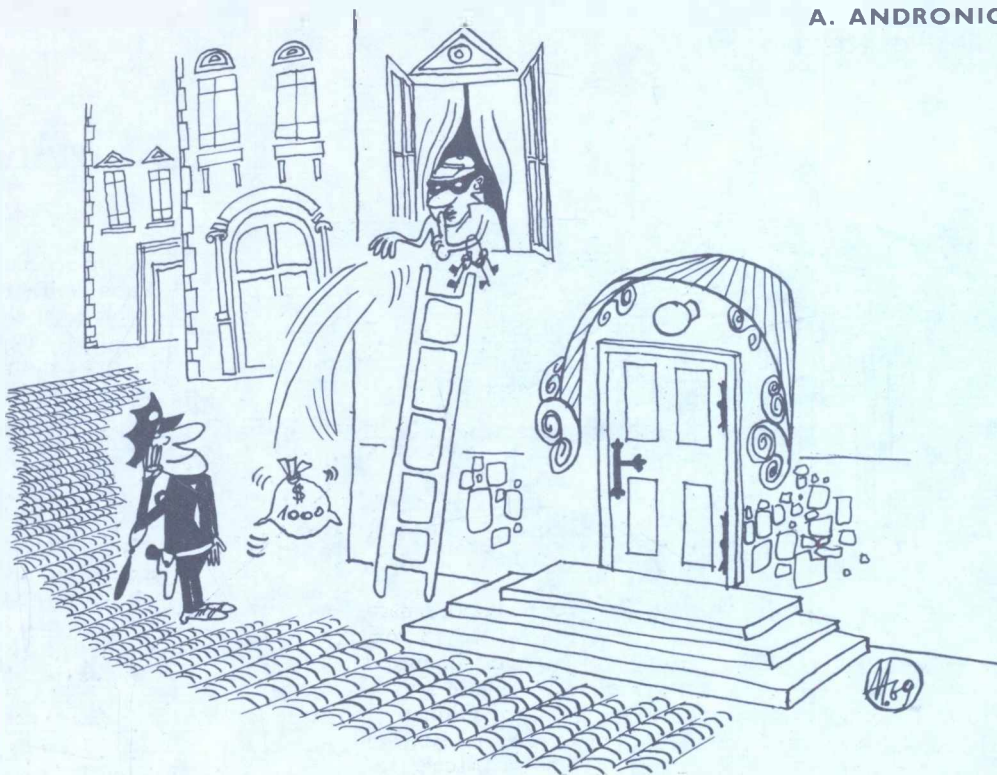
Reînvierea acestui gen atît de iubit de sute de mii de cititori, gen ilustrat la noi de geniu lui Cincinat Pavelescu, să fie într-un ceas bun!

AL. RAICU

ADRIAN LUCACI

— De ce nu te bărbiești? Cu mutra asta de hippy vrei să treci în preistorie?!

FĂRĂ CUVINTE

RICĂ, LICĂ ȘI COSTICĂ

Directorul m-a chemat și m-a întrebat:
— Pot să mă bizui pe dumneata?

Nu bănuiam despre ce este vorba, dar am răspuns pe nerăsuflăte:

— Bizuiți-vă, tovarășe director!

— A sosit ceasul, băiatule, să dovedești ce ești în stare! — a continuat el mobilizator. Trebuie să executăm un proiect într-un timp record. Ce zici?

Zic:

— Îl executăm... eu singur?

— Nu, băiatule, — zice — nu singur. Cu tot colectivul. Ieri, am și vorbit cu Rică, l-am mobilizat pe Lică, l-am «capacitat» pe Costică. Plus dumneata, patru. Cu puțin efort, faceți față.

— Bine zis, cu efort, tovarășe director.

— Atunci ne-am înțeles, du-te și vezi-ți de treabă. Cum o să am tema gata, te chem eu și vă apucați imediat de lucru.

Și apăsă pe buton să vină secretara, ceea ce însemna clar că audiența mea s-a terminat. M-am întors în birou buimac. Rică, Lică și Costică mincau iurt. Era pauză. Zic:

— Ați auzit, fraților? Acum să vezi, activitate pe noi! A sosit ceasul să dovedim ce putem.

Nu mi-a răspuns nici unul.

— O să avem de tras — continuai eu. Credeți că ne descurcăm?

— Eu cred că vă descurcați — vorbi deodată Costică.

— Și tu?

— Eu m-am și descurcat.

Pe scurt, ne arătă la toți un bilet de odihnă

valabil la Borsec. Plus o cerere de concediu, valabilă de a doua zi. Zic:

— Și chiar pleci, Costică?

— De miine.

— Și la noi nu te gîndești?

— Ba mă gîndesc. O să vă trimit ilustrate.

Cu salutări tovarășești. Sau cu urări de tot felul. Acum mă duc să-mi iau bilet. Vă las. Ceau, fraților și noi succese în muncă!

Și s-a dus.

Eu, Rică și Lică am rămas ca la dentist. Zic:

— N-o fi colegial, dar Costică joacă tare.

A dat lovitura. Acum greul a rămas pe noi. Directorul ne-a mobilizat, ne-a capacitat și poftim că a sunat ceasul să arătăm ce putem. Dar nu mai arătăm în patru, arătăm în trei.

— Ba în doi — interveni deodată pe neașteptate Lică.

— Ba în trei — insist eu, numărîndu-ne cu grijă.

— Ba în doi — insistă el, fără să-i pese de numărătoarea mea.

Și-mi arătă o adeverință.

— Ce-i cu asta? — întreb.

Zice:

— E adeverință că am un rest de concediu de anul trecut. Îl iau de miine.

Pe scurt, mi-a explicat că are și bilet de circuit prin ONT, așa că în curînd o să ne trimită și el ilustrate și salutări din cele mai frumoase locuri ale patriei. Pe urmă, și-a pus paltonul, pălăria și s-a dus acasă să-și facă bagajul.

Am rămas eu cu Rică. Zic:

— Și Lică joacă tare. Și el a dat lovitura. Acuma, am rămas noi doi mobilizați și capacitați. Nu pot să-mi închipui cum o să ne descurcăm împreună.

— Nici să nu-ți închipui — spune el. N-o să ne descurcăm împreună.

— Crezi?

— Sigur. Eu o să mă descurc singur, la țară, la mama. Am concediu.

Și mi-a arătat cererea, aprobată chiar de director. Mi-a urat succese în muncă și a plecat explicîndu-mi că la țară, la mama, nu se găsesc ilustrate, așa că să nu aștept salutări.

Și am rămas singur. Singur nu mai aveam curajul să dovedesc că mai eram ceva în stare. M-am dus la director și i-am spus pe șleau:

— Costică, Rică, Lică joacă tare. Vreau și eu să joc tare. Vreau și eu să dau lovitura. Mie nu-mi dați concediu?

— Ba da — zice. Dacă vrei, chiar de miine.

— Și lucrarea? Proiectul?

— Lucrarea ți-am spus că o începeți după ce vă dau tema. Și tema e gata după trei săptămîni. Așa că i-am lăsat.

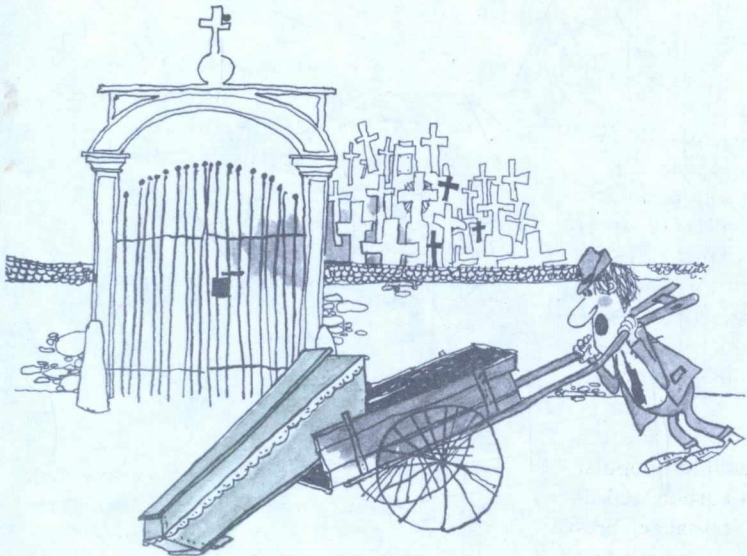
— Cum?! Ceilalți n-au știut?...

— Sigur că n-au știut. Dar prinde bine. Cum pică ei înapoi, haț, pică și tema. Ei, ce zici?

N-am mai zis nimic, ce să zic? Oricum, cel mai tare joacă directorul. Asta zic și eu, lovitură!

P. LUDMILA

— De aici încolo descurcă-te singur! Și pe mine m-ai lăsat cindva pe drumuri...

MARE SPECTACOL... MARE

Un spectacol deosebit s-a desfășurat timp de o săptămână în Calea Dudești nr. 248. Spectacolul s-a desfășurat sub cerul liber, în ploaie și zloată, cu mii de spectatori care asistau fără să plătească la o amplă tragedie în care rolul principal l-a jucat o mare cantitate de hîrtie, dar o și mai mare cantitate de neglijență de care s-a făcut vinovată conducerea O.C.L. «Textila» 1 din Capitală.

Aflind de această reprezentație gratuită, un reporter al nostru s-a deplasat la fața locului și a constatat că la conducerea unității amintite unii se joacă... cu banii statului.

În fapt ce se întimplase?... Tocmai de la Dej sosiseră pe adresa O.C.L. «Textila» 1, șapte tone de hîrtie, care a fost depozitată în Calea Dudești nr. 248... sub cerul liber. Desigur că a nins, a plouat și s-a format o băltoacă. Și pentru ca lucrurile să nu rămînă aci, fiind vorba de șapte tone, s-au gândit că este bine ca hîrtia să zacă în băltoacă șapte zile. Parcă se jucau «Sus de șapte, jos de șapte și la șapte de trei ori», pentru că între timp hîrtia crescuse de trei ori în greutate și scăzuse în aceeași măsură în ce privește calitatea.

Fiind vorba de un spectacol nedorit, ne întrebăm dacă este echitabil ca în acest caz numai hîrtia să intre la apă!

© Situație „ALBASTRĂ”

de GRIGORE POP

(Colectivul Teatrului de Stat din Brăila nu poate repeta și juca în sala proprie, din cauza tergiversării lucrărilor de renovare. Întrucît repetițiile au loc la Clubul Uzinelor «Progresul» din oraș, în condiții cu totul improprii, hai să ne imaginăm cum s-ar putea desfășura o asemenea repetiție..)

REGIZORUL: Hai, băieți, dați-i zor! Miine e premiera! Repetăm tabloul 1!

MARCHIZUL: Maestre, nu mi-ați spus unde mă așteaptă marchiza. În text scrie că trebuia să mă aștepte în balcon...

REGIZORUL: Nu te așteaptă în nici un balcon... Te așteaptă pe masa de ping-pong!... Dumneata de unde vii?

MARCHIZUL: Vin din Flandra!

REGIZORUL: Nu, vii de la tombolă. Uite, în colțul ăla a fost

tombola la balul de simbăta trecută... Hai, gata băieți, ridicați cortina!

PORTARUL: Alo, tovarășu', nu ridicați nimic fără aprobarea tovarășului director...

REGIZORUL: Da', mata cine esti?

PORTARUL: Niță, noul portar al clubului...

REGIZORUL: Fii drăguț, te rog... mata ești nou și nu știi că teatrul nostru n-are sală și repetăm pe unde apucăm. Ia loc, aici, lângă mine și lasă-ne să repetăm liniștiți... (cu alt ton) Atenție, începem! Să între marchizul!

PORTARUL: Dacă nu-i la mine pe listă, nu intră. Poate să fie cine o fi!

REGIZORUL: Ssssst!

MARCHIZUL (teatral): Ooooo, ce bine că te revăd, prea frumoasa mea marchiză!...

MARCHIZA (același joc): Bun

venit, prea viteazul meu marchiz! Ce bine că te-ai întors de peste mări. Abia așteptam să-ți împărtășesc veștile bune, veștile proaste, ca și veștile așa și așa...

MARCHIZUL: Așează-te aici, pe brațul jilțului meu, prea blîndo, și povestește-mi...

PORTARUL: Ușor cu jilțul, tovarășu', că e la mine în inventar și dacă se deteriorează mi-l impută...

REGIZORUL: Domn'le, te-am rugat să taci... Continuați, vă rog...

MARCHIZA (melodramatic): Robert, prea zglobiul nostru Robert nu mai este. A fost ucis mișelește...

MARCHIZUL: Ah, Robert a murit?

(Se aude o voce, cu acompaniament la acordeon și țambal:

«C-așa-i lumea trecătoare, Unul naște și altul moare...»)

REGIZORUL: Ce-i asta?

PORTARUL: Nimic! În spatele

scenei, repetă orchestra de muzică populară.

REGIZORUL: Reluați!...

MARCHIZUL: Ah, Robert a murit?

PORTARUL: Ați avut noroc. Văru-meu lucrează chiar la ghișeu de decese. Vorbesc eu cu el și-l declarati miine, la prima oră. Să nu uitați buletinul răposatului...

REGIZORUL: Da' mai taci odată, omule!

MARCHIZUL: Prea sărmanul meu Robert. Jalea mi s-a așternut în suflet, ca un vâl negru și gros...

(Brusc, se aude voci de bărbați: Hă-lai-șă, hălai-șă, hălai-șă)

PORTARUL: Kepeta călușarii... Avem o echipă de dansuri, spirt!

MARCHIZUL: Bietul meu Robert!... Știu cine a făptuit această crimă infamă. Mă voi răfui cu ne-trebnicul și va simți răzbunarea mea nemiloasă. Îl voi străpunge cu lanca mea, orizontal și vertical la fel!

PORTARUL: Așa să crezi matale! Cît sînt eu aici nu admit nici un huliganism. Ai ceva cu omu', îl chemi la comisia de împăciuire și mai vedem noi pe urmă...

REGIZORUL: Nea Niță, fii om de înțeles. Avem nevoie de liniște...

(Brusc, se aude semnalul filmului «Sfîntul»)

PORTARUL: A început programul la televizor...

MARCHIZA: Este înfiorător! În condițiile astea nu se poate repeta!

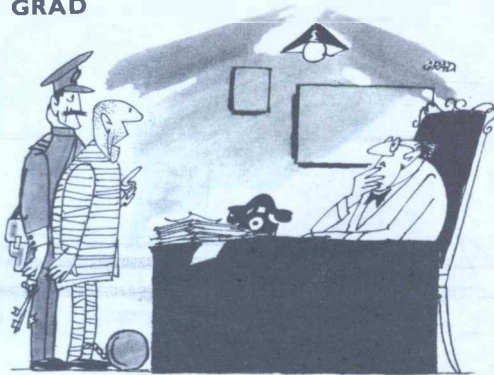
MARCHIZUL: Singura soluție este să renunțăm la piesa cu «marchizul» și să jucăm «Centrul înaintaș a murit în zori». Direct pe stadion...

REGIZORUL: Dar repede, pină nu-l bagă și pe ăsta în reparație...

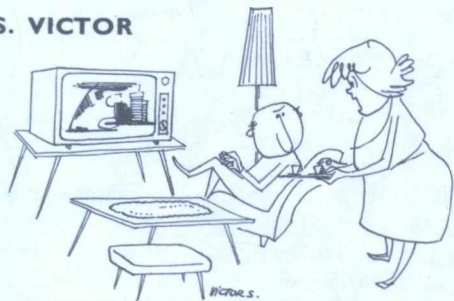
ADRIAN DRAGOMIRESCU

— ... iar eu am zis: să rămînă așa mincinosul!...

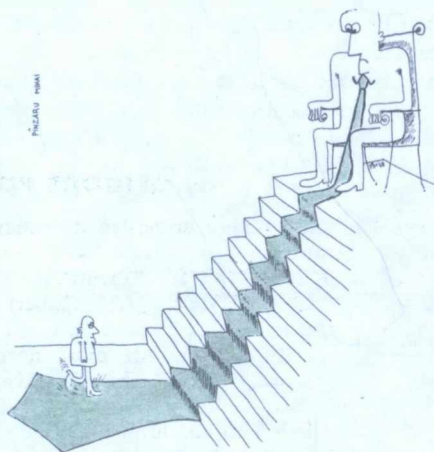
Anchetatorul: — Spune, cum ai comis spargerea?...
Acuzatul: — Scuzați, e secret profesional!

S. VICTOR

— Bem cafeaua acum, sau așteptăm «Defecțiunea tehnică»?!

M. PÎNZARU

FĂRĂ CUVINTE

URZICA ajută

NUNTĂ BALNEARĂ

Inimosul Orșa Ioan, șeful serviciului plan al întreprinderii balneo-climaterice Hune-doara, cu ocazia nunții pe care a făcut-o, a comis unele abateri. Sprijinindu-se pe funcția sa, ca și pe aceea a contabilului-șef de la aceeași unitate, Muneanu Victor, care de fapt și de drept îi este naș, stimabilul Orșa a folosit la nuntă vesela întreprinderii, a efectuat ilegal diverse transporturi și a determinat pe unii salariați să lipsească de la serviciu, pentru a participa la nuntă.

Sesizată de matrapazlicurile celor doi șefi, «URZICA» s-a adresat Consiliului popular județean. Acesta, în răspunsul trimis redacției, confirmă justetea celor semnalate, precizând că nașul, finul și alți nuntași au fost aspru sancționați.

Fiecare naș... își are nașul!

UITE DRUMUL, UITE GARA...

Într-o corespondență primită la redacție se arată că gestionara magazinului de artizanat din Adjud, Paula Stafiuc, este mai mult turistă și mai puțin gestionară la locul ei de muncă. Fiind navetistă, onorabila gestionară închidea unitatea cu aproape două ore mai devreme decât prevedea programul și pleca la gară. Ea ținea, cum se vede, să pună în practică cât mai des proverbul «Călătorului îi stă bine cu drumul».

Dar nici măcar în timpul cit se afla la Adjud Paula Stafiuc nu zăbovea prea mult în unitate, ci pleca în... «deplasare» pe la alte magazine, la colege, cunoștințe, prietene etc. Așa că, în general, dumneaei își realiza și depășea planul la numeroase sortimente: vizite, șuete, plimbări etc.

Istoriile numitei gestionare au fost sesizate de către «URZICA» Uniunii județene a

cooperativelor meșteșugărești Vrancea.

În răspunsul trimis redacției, Uniunea ne informează că, pentru abaterile în muncă, s-a luat măsura ca gestionara Paula Stafiuc să-și continue vizitele în celelalte magazine și să înceteze vizitele în magazinul unde lucrează. Cu alte cuvinte i s-a desfăcut contractul de muncă și i s-a spus: «drum bun». O să-i prindă bine și acest «drum bun».

Că doar e navetistă...

MĂSURI-AUTO

Unele unități beneficiare s-au declarat nemulțumite de calitatea lucrărilor de reparații executate de I.R.A. Tecuci, ca și de faptul că această întreprindere nu respectă termenele contractuale.

«URZICA» a sesizat forului tutelar — Ministerul Transporturilor Auto, Navale și Aeriene — modul de lucru existent la unitatea tecuceană. În răspunsul său, ministerul confirmă în întregime neregulile de la I.R.A. Tecuci și informează redacția că s-au luat următoarele măsuri: 1) respectarea cu strictețe a termenului de imobilizare; 2) procesul de recepționare pe faze a fost complet reorganizat și, în sfârșit — 3) o serie de controlori tehnici și de membri ai comisiei de verificare a automobilelor defecte în termenul de garanție au fost unii retrogradați, iar alții sancționați cu «Mustrare».

Deci Întreprinderea de reparații auto din Tecuci a elaborat un plan complex de auto-lichidare a lipsurilor.

În reparațiile de bună calitate îi urăm viteză maximă și să nu aibă nici un marșarier.

I. VASILE

Inspectorul Ion Băluță (fost inspector la Banca de investiții a județului Dolj) a deturnat 1 000 000 lei pentru electrificarea comunei natale Zătreni.

La I.A.S. Aradul Nou, s-au construit două grajduri, în valoare de circa două milioane lei, care nu sînt folosite deoarece nu au vite.

Ion Băluță: — Fiat lux!
Urzica: — De acord, dar mai întâi în problema deturnării!

— Eu zic, în lipsa șeptelului, să facem măcar un «septic»

DIN NECAZURILE unuia CARE SFORĂIE

Dragi prieteni, iubiți cititori, și stimate ființe pămîntene, dacă doriți răul vreunui dușman, nu-l blestemați să se abată asupra-i trăsnetele cerului, nici fulgerele șefului, nici tunetele nevestei, nici notele de plată ale administratorului de bloc.

Toate aceste sînt pedepse trecătoare. Trăsnetele se potolesc, fulgerele încetează, nevasta răgușește, administratorul revine săptămîna următoare.

Dacă doriți dușmanului vostru un necaz dus la nesfîrșit, blestemați-l să sforăie în somn. E un blestem fără leac.

Eu, dragi prieteni, pesemne că încă înainte de a mă naște am fost dușmanul cuiva care mi-a urat: «cînd o să vii pe lume, sforăind să vii!».

Și așa am venit! Mi-am făcut intrarea în scutece, sforăind. În primele luni n-am suferit prea mult. Aveam un sforăit gingaș, subțirel, ca susurul unui izvor, un sforăit calmant, care mă adormea și pe mine și pe mama. La vîrsta de doi ani, sforăitul a căpătat nuanțe mai bărbătești, ceea ce i-a făcut pe părinți să-mi schimbe poziția în patul maternopatern, și să mă transfere la picioare. În modul acesta am dormit aproximativ șase luni, fără să deranjez pe cineva întrucît vibrațiile sonore ale sforăitului nu atingeau timpanele lor.

Dar într-o noapte, îl aud pe tata izbucnind într-un ris cu hohote. Mama a sărit alarmată: «Ce-i cu tine? Ce ți-a venit? Ai visat bancuri?».

«Nu, hohotea tata, printre sughituri, dar mă gidilă ăla micu' la picioare!». «Cum te gidilă? Poate ți se pare». «Îmi sforăie în tălpi!».

Și dă-i ris!... După o săptămîină de veselie nocturnă, către miezul nopții, tata m-a sucit pe furis, de pe partea stîngă, cum obișnuiam

să dorm, pe partea dreaptă. Tata s-a liniștit, dar în clipa următoare a izbucnit într-un ris nervos mama, frecîndu-și înnebunită tălpile. «Mă gid... mă gid... gid... ilă... lă... lă... lă...».

Ca să nu dea vecinilor de bănuț, m-au evacuat în sufragerie, într-un pătuț improvizat. La picioare dormea pisica. Nici etapa aceasta n-a ținut prea mult, întrucît pisica se simțea obligată să răspundă la sforăiturile mele. Așa că, între orele două și trei noaptea începea un duo, de credeai că te afli într-o noapte cu lună, pe acoperiș... Pînă la urmă, pisica a fugit de acasă ori astenizată, ori turbată...

La șase ani dormeam în bucătărie, iar perna, în loc s-o țin sub cap, mă trezeam cu ea peste cap, ca să nu mă trezească propriul meu sforăit.

Am fost dus la dispensare, la policlinici, la spitale, degeaba. În disperare, tata plîngea: «Mai rămîne să-l ducem ori la balamuc, ori la ciro». Medicii mă priveau ca pe a opta minune a medicinei. Dormeam prin rotație cîte două-trei nopți, la fiecare spital pentru experimentare, apoi la cererea internaților și administrației nedormite, eram evacuat fără nici o ameliorare.

În școală eram singurul elev care trebuia să fie atent la toate lecțiile. Îmi invidiam colegii cum moțăiau prin bănci fără grijă, în vreme ce eu trebuia să vorbesc despre galinacee, despre vertebre, sau despre broaște. Dacă mi-aș fi luat dreptul unui sfert de oră de somn, ridicam în picioare toată cancelaria. O singură dată, la ora de Științe Naturale, am adormit în fundul clasei, iar colegul de bancă mi-a strecurat între buze o muzicuță. Și a început, oameni buni, o zoologie dansantă, cu acompaniament de sfo-

răituri, de jurai că toată fauna junglei ecuatoriale a năvălit în clasă. A doua zi, părinții au trebuit să roage pe diriginte să-mi schimbe nota la purtare din 3 în 4, pe bază de certificat medical eliberat de un specialist în nas, gît și urechi.

Momentul cel mai tragic al existenței mele a fost perioada însurătoarei. Viitorii socri au luat despre mine referințe excelente: element capabil, cinstit, caracter, perspective. Semne particulare: sforăie. Și aici a fost bubă, deoarece pentru început urma să locuiesc împreună cu ei în Balta Albă. Tata socru a propus să aminăm căsătoria pînă voi primi o casă în Giulești sau dincolo de Otopeni. Mama soacră mi-a luat apărarea: «Lasă-l dragă să sforăie, că eu oricum sufăr de insomnie, și nu mă deranjează!». «Da, dar fata? Fata noastră?»... «Ei, parcă ea mult o să doarmă!». «Cum adică?» «Păi tineretul de azi ba la restaurante, ba la petreceri! N-au vreme de sforăit...».

Socrii au stat de vorbă și cu fiica: «Victorișo, o fi băiat bun, cinstit, capabil, însă...» «Tată, dar îl iubesc!» «Și a doua zi o să te duci la serviciu năucă!... Îți trebuie un amor ca la cinema? Sonor și vorbitor?!... Mărită-te cu un incapabil, dar cu căile respiratorii normale!... Cu ăsta nici măcar n-o să știi dacă îți dă suflitul sau dacă pur și simplu sforăie!...». Intervenea și soacra: «Ba e foarte bun! Cu asemenea meteahnă nu-și găsește el o matracucă prin oraș!» «De ce?» «Are vreuna curajul să-l aducă peste noapte în casă? Dacă adoarme?... Ia-l fata mamei, și aprinde luminări la biserică să nu-i treacă firniiala, că asta o să-l țină pe lingă casă!»...

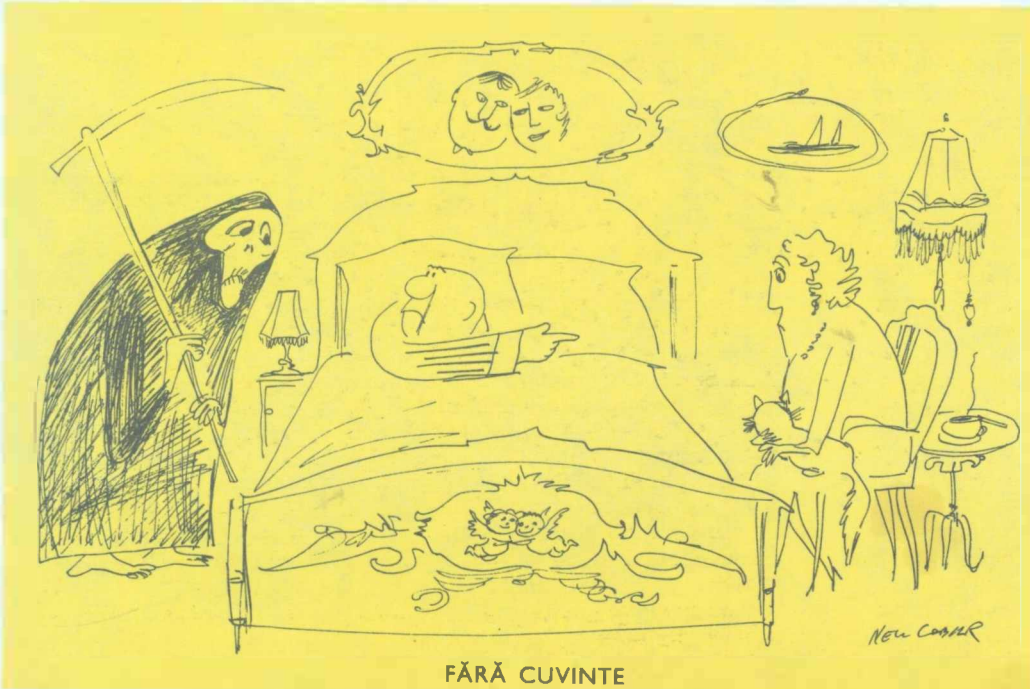
Și ne-am căsătorit. La ospăț eu n-am băut decît iaurt, că vinul era atît de tare, de te adormea! Și dacă adormeam tocmai atunci, familia miresei era în stare să mă dea în judecată pentru sabotaj...

Azi, după cinci ani, ne-am obișnuit destul de bine. Eu dorm cu nasul înfășurat într-o basma, nevastă-mea cu vată în urechi. Și sforăitul se aude foarte vag.

Mai ales că ea doarme în sufragerie, la părinții ei, și eu în baie, la părinții mei.

Avem și un copil, o bomboană. Dar mi s-a strecurat așa, ca o bănuială, că nu-i al meu! Nu sforăie, să-l pici cu ceară! Miine mă duc cu el la un medic. Să-i injecteze un ser, un vaccin, un ceva care să-l facă să sforăie. Dacă nu, îl dezmoștenesc! Pramatia! Din cauza lui nu dorm liniștit. Mi-a trecut și sforăitul. Și asta mă înnebunește!...

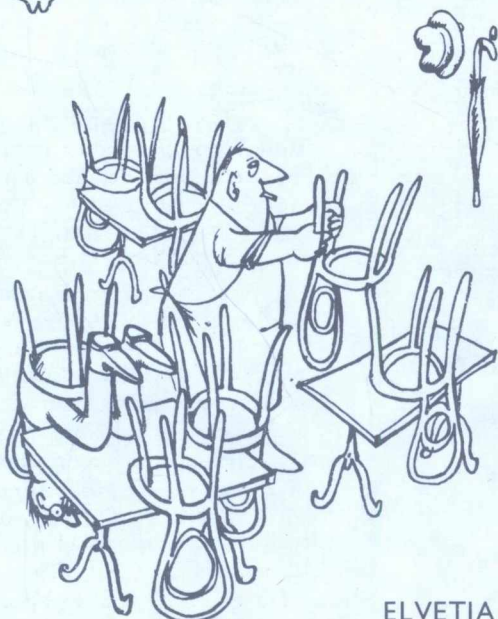
NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

AL. VIANU

FRANȚA

ELVEȚIA

R.D. GERMANĂ

R.P. POLONĂ

SORIN RĂȘCANU

Campionii

Dacă ar trăi Dillinger i-ar lăsa gura apă când ar vedea ce metode avansate întrebuițează azi unele persoane care au nevoie de bani. Îmi amintesc că bietul gangster, când voia să pună mîna pe niște miișoare, făcea planuri peste planuri, stratageme, aparate, alergătură, calcule, de i se ura pînă vedea treaba terminată. El, săracu', atunci când punea ochii pe o bancă, o ataca cu mașini, cu motociclete, cu puști, cu revolvare, cu mitraliere, cu grenade și se isca un tărăboi de vorbea toată omenirea zece ani, plus că mulți dintre prietenii lui mureau la datorie. Asta pentru că n-a avut în banda lui nici un cap. Ia să-l fi avut pe nea Mateescu Mihai. Țsta geniu, domnule! Mai întii că omul era controlor chiar la o bancă agricolă din Rîmnicu Sărat. Dintr-o dată deștept! Și uite că a avut nevoie de bani. Bun. Deci atacăm banca. Ei, cu ce? Cu chestii dintr-astea care fac zgomot? Nu, domnule! Nea Mateescu a atacat banca cu... o dispoziție de plată! Nici nu face gălăgie și ies banii din bancă singuri! Dacă ar trăi Dillinger ar muri a doua oară și nu pe scaunul electric, ci de infarct! Dar, răbdare, că nu-i totul. Deci Mateescu Mihai a întocmit o dispoziție de plată fictivă, a pus pe ea viza băncii și i-a dat-o amicului său Tăchiță Nicolae de la C.A.P. Ghergheasa. Tăchiță, conform planului, s-a dus înfipt la Baza de aprovizionare a Uniunii județene a cooperativelor agricole de producție. I-a amenințat pe cei de acolo cu dispoziția de plată care, fiind de la bancă, oamenii i-au livrat 6 000 kilograme de tablă. E bine? Fără tîmbălău, fără măști, fără «Baronul», fără

«Răzbunătorii», fără nimeni. Țstia-s, dom'le, campionii! Mateescu și Tăchiță.

Tabla a dus-o Tăchiță direct la el acasă, de unde a vîndut-o direct unor cetățeni contra bani gheață. Suma a fost împărțită frățește între ei doi, și gata socoteala! Prinde orbul, scoate-i ochii.

Asta ar fi primo tempo. Iată însă că în secondo tempo apare «Sfîntul». Pe numele lui adevărat Mustafa Pintilie, subofițer de miliție. Și cum îi stă în obicei, dumnealui își bagă nasul unde nu-i fierbe tabla, dar încep să fiarbă cei doi. Sfîntul nostru nu are el chiar un automobil din ăla aerodinamic, dar are un cap plin de becuri, cu toate că n-are cerc deasupra. Și uite că Sfîntului Pintilie Mustafa i se aprind toate becurile și dă de fir. Mateescu și Tăchiță intră în alertă. «Ce ne facem, darling?» «Îl atacăm!» «Cu ce?» «Cu un șperț!» Planul este aprobat, cei doi îl pîndesc la un colț pe subofițerul Pintilie și trag în el cu... lei două mii două sute. Sfîntul Pintilie zîmbește pe sub mustață, se preface că e mort... după bani, dar ulterior îi depune o dată cu raportul respectiv.

În felul acesta cariera celor doi ași ia sfîrșit, deși începuse atît de promițător, și filmul pe care ei l-au vrut serial se termină de la prima serie.

Se spune că numai jocurile de cărți sînt periculoase. Că tablele ar fi un joc nevinovat.

Nu e adevărat. Uite ce poate să iasă de la o tablă!

Notă

Deoarece foarte mulți cititori (fie că nu au citit anunțurile noastre, fie că le-au uitat) ne cer diverse lămuriri prin scrisori, revenim asupra unor observații pe care dorim să le rețineți.

1) — Manuscrisele trimise redacției nu se inapoiază. Rețineți deci o copie.

2) — Din cauza abundenței de corespondență nu putem răspunde tuturor autorilor de manuscrise nepublicate.

3) — Nu trimiteți volume. Odată ce au apărut nu mai putem reproduce pagini din cuprinsul lor.

4) — Nu trimiteți schițe mai lungi de 5—6 pagini și poezii mai mari de o pagină dactilografată.

5) — Nu trimiteți desene executate pe hirtie simplă, în creion.

6) — Traducerile trebuie făcute din limba în care a scris autorul. Indicați și sursa de unde ați extras materialul.

7) — Specificați întotdeauna dacă anecdotele sunt originale sau culese. Indicați, în acest caz, sursa.

8) — Nu ne trimiteți plicuri timbrate sau timbre pentru răspuns.

9) — Dacă vă alegeți un pseudonim, indicați-ne în scrisoare numele și adresa exactă. Nu răspundem scrisorilor anonime.

10) — Materialele publicate în cadrul «Poștei Redacției» nu se plătesc. Autorii care depășesc faza debutului în această rubrică sunt remunerați conform tarifului în vigoare.

11) — Așteptați cu răbdare răspunsul. În caz că nu primiți un răspuns în termen de două luni, puteți considera materialul clasat.

12) — Corespondenții care au posibilități literare, dar au nevoie de îndrumări, primesc răspunsul prin poștă, acasă. Adresa exactă e deci necesară.

L.N.I. — ROMAN, ALEX. NANU, GEORGETA VASILE — PITEȘTI, PETRESCU ANGHEL — LOCO

La una dintre întrebări vi s-a răspuns prin nota de mai sus. Materialele trimise nu s-au ridicat la un nivel corespunzător publicării. Poate, altă dată...

VASILE BRUSTUR — LOCO

Într-una din epigrame spuneți:

*Nu sînt sigur dacă merge
Tot ce scriu, însă socot
Că «Urzică» înțelege
Și că apreciază... Tott.*

«Urzica» a înțeles, dar de apreciat, a apreciat-o doar pe aceasta. Celelalte merg pe idei care, într-o formă sau alta, au mai apărut. Reveniți.

CRISTIAN SEBASTIAN — MANGALIA

Păcat. Desenul este mai mult decît slab. În schimb anecdotică e bună, motiv pentru care o reproduc:

Hoțul — Bani! sau viața!

Victima — Viața! Că banii sînt de mașină...

MITU BĂRBULESCU — com. COSÎMBEȘTI, jud. IALOMIȚA

«Paharul cu durere», «Amintire», «Tu nici nu știi», au produs o adevărată jale și la propriu și la figurat.

IOAN UNAIET — PITEȘTI

«Dicționarul» e bun, dar nu-i al dv. Epigramele și versurile sînt ale dv., dar nu sînt bune.

VASILE BURSUC — IAȘI

Versuri foarte slabe chiar și pentru un student la agronomie.

CRISTIAN SISMAN — LOCO

Cugetările dv. intitulate «Stele», din păcate, nu... strălucesc. Din cauza asta au și căzut.

GH. FABER — GALAȚI

Desenul e extrem de neglijent. Dacă vă grăbiți, drumul cel mai scurt e... spre coș.

FLORIN GR. PUPĂZĂ — SUCEAVA

Cu cele 13 cugetări ale unui lup ați făcut-o de... oaie.

OCTAVIAN BOERIU — CLUJ

Aveți o anumită ingeniozitate a liniilor. Temele sînt expuse însă prea direct. «Omul dintr-o bucată» a mai apărut, chiar în mai multe... bucăți.

NICOLAE MIHĂIȚĂ — CĂLĂRAȘI

Două dintre cugetări sînt bune:

- *Unui se îndrăgostesc la bătrînețe pentru că la tinerețe le-a fost teamă.*
- *Nu te bucura înainte să fii trist.*

MARIUS MARTINESCU — com. FĂGET, jud. TIMIȘ

Ne întrebați pe ce și cu ce puteți face caricatură. Răspunsul e cit se poate de simplu: pe hirtie, cu talent.

PETRONIUS — ARAD

În poezia «Insomnie» aveți și această strofă de început:

*În nopți lungi de insomnie
Cînd nimica nu te-ajută
Fă o mică poezie
Care gîndurile-ți mută.*

Sfatul dv. nu e prea bun deoarece poeziile scrise ca să mute gîndurile în nopțile de insomnie, ies de obicei adormite.

EM. MARCU — IAȘI

După cum vedeți... se vede.

Deocamdată, nu:

C. Constant — Loco, Marian Dumitru — Iași, Florin Nicolau — Galați, Ion Oproiu — Loco, Vasile Pautiș — Bihor, Mircea Bitcă — Deva, Florin Zamfirachi — Huși, M. Alexandru — Loco, Gh. Ogriu — Timișoara, Nicolae Oroteșiu — Loco.

PE MERIDIANELE UMORULUI

...ELVEȚIAN

Întrebat care sînt — după părerea sa — cele mai credincioase femei, brunetele, blondele sau roșcatele, Chaplin a răspuns:
— Căruntele.

...ENGLEZ

— Acuzat, de ce ai spart de trei ori la rînd ușile aceluiași magazin?
— Prima oară am furat o rochie pentru soția mea. A doua și a treia oară m-a trimis să i-o schimb.

...BULGAR

Un funcționar din Sofia pescuiește într-un lac din împrejurimi.
— Spuneți-mi, aici e voie de pescuit? — se adresează el unui localnic.
— Sigur.
— Deci dacă prind vre-un pește, nu-i o ilegalitate?
— Nu. Mai degrabă o minune.

...CANADIAN

Profesorul: De ce scrii cu litere atît de mari?
Elevul: Din cauza bunicii mele. E surdă și trebuie să scriu mai tare.

...FRANCEZ

— Tăticule, astăzi la școală este o ședință restrînsă cu părinții..
— Restrînsă? Cum adică?
— Adică nu vei fi decît tu și dirigintele...

...GERMAN

— Băiețăș, ce este tăticul tău?
— Imitator de insecte.
— Adică ce face?
— El face găurile de rozătură în mobilele antice.

...POLONEZ

— Vladi, soția ta te roagă să vii la telefon.
— Mă roagă??? Atunci nu e soția mea.

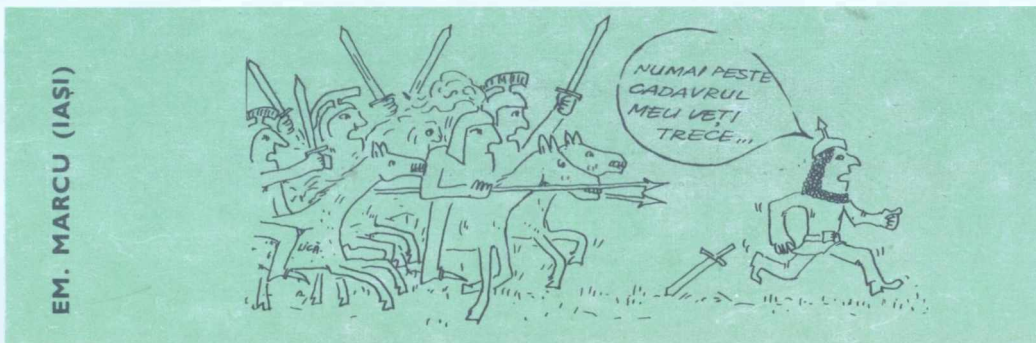
...SUEDEZ

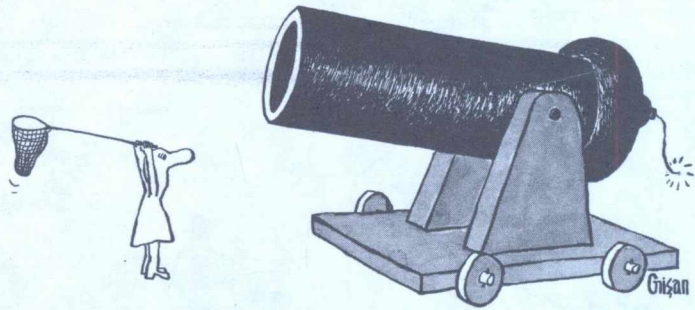
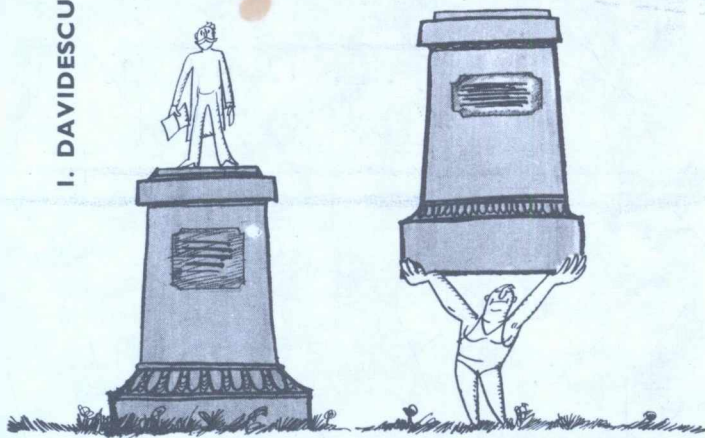
— Deținut, la vorbitor! A venit soția să te vadă.
— E și asta inclus în pedeapsă?

...BELGIAN

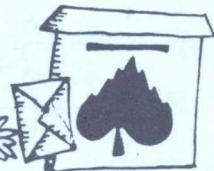
— Ce mai faci, cum o duci?
— Cînd sus, cînd jos..
— Dar cu ce te ocupi?
— Sînt liftier la un hotel.

culese de
PETRE BOKOR

urzico
DE DEPARTEȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Să-ți spun ce a pățit o cunoștință de a mea. S-a prezentat la secția de croitorie a cooperativei din Cernătești — localitate în care își are domiciliul — și, după ce și-a ales modelul și stofa, și-a comandat un palton. Când, după un timp, a venit să și-l ia, a constatat cu o uimire greu de descris că minecile sînt confecționate dintr-o stofă, iar restul din alta. Adică stofele se deosebeau ca nuanță. Mai precis, paltonul propriu-zis era de culoare grenă, iar minecile aproape grenă. Motiv pentru care clienta a refuzat să ridice paltonul și a plecat acasă, așa cum a venit.

Probabil că a apărut vreo nouă modă cu paltoanele din două culori. De unde se vede că nu totdeauna moda pornește de la Paris! Mai are și Cernăteștiul de spus o vorbă în direcția asta...

Silvia M.,
com. Cernătești, jud. Buzău

CIOSU

FARĂ CUVINTE

URZICUȚO!

La secția de explorări miniere Barnar, grupul social, respectiv baia și bucătăria, duc lipsă de apă, din care cauză nu se poate face mîncare cum trebuie și nici întreține curățenia. Cit despre un duș cald după o zi de muncă, ce să mai vorbim..

Situația de față trebuia remediată de multă vreme de către Întreprinderea minieră «Suceava», căreia îi revenea această obligație printr-un contract încheiat și parafat încă de la începutul anului trecut.

Dar degeaba, lucrările au fost tergiversate foarte multă vreme. Într-un tîrziu au fost întreprinse cele convenite pe motiv că, dacă apa n-o să curgă, or să pice în continuare reclamațiile! Și-o să fie pericol de... inundație!

I. Istrate, Suceava

URZICO,

Centrul nr. 4 al I.L.F.-ului București a trebuit să asigure conservarea a peste 67 000 kg de struguri și a găsit soluția depozitînd întregul stoc într-o hală frigorifică. Ideea ar fi fost foarte bună dacă în hala frigorifică ar fi fost frig. Dar era cald deoarece stația nu funcționa. Totuși acolo au fost puse la păstrare cele 67 000 kg de struguri care, conform climatului, s-au acrit. Iată însă că stîmabili de la I.L.F. nu și-au pierdut firea și s-au gîndit că, dacă țin seama de ciți struguri s-au stricat, li se acrește lor. Așa că mai bine să-i pună pe piață și atunci li se acrește altora. Și i-au pus! Menționez că strugurii

aveau gust de vitamina «C» în stare pură, dar în schimb s-au găsit în cantități suficiente fiind la îndemina oricui (să-i cumpere și să-i arunce).

Și eu care credeam că strugurii sînt acri numai cînd n-ajungi la ei...

C. Georgescu, Loco

URZICO DRAGĂ,

În Piața Nouă din Craiova funcționează un bufet condus de mandatarul Avram Nicolae. Într-o bună zi acesta a primit de la T.A.P.L.-ul care-i aprovizionează unitatea o anumită cantitate de pește destinat preparării în bucătăria bufetului. Iată însă că nea Avram, în loc să pregătească întreaga cantitate de pește sub forma unor delicioase saramuri, plachii sau marinate, s-a gîndit că nu i-ar strica dacă o parte din «stocul» de pește achiziționat la prețul de 9,25 lei kg, l-ar vinde unor clienți drept marfă brută la prețul de 14,50 lei kg, transformîndu-se astfel, pentru scurt timp, din mandatar cinstit în vînzător speculant de pește proaspăt.

Totuși afacerea s-a dovedit foarte puțin avantajoasă intrucît a fost recepționată de organele de resort care au acționat rapid.

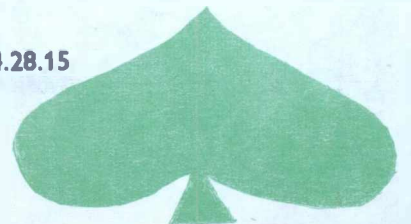
Cît o fi peștele de proaspăt, cînd îl speculezi, pină la urmă tot miroase!...

D. Ion, Craiova

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Scînteii» 44.601

MENU

ALCATUIT DE :

SADI RUDEANU și IOSIF TEODORESCU

Limba în

Nu tot ce zboară se...

pilaș de pasăre

Patricieni cu cartofi prăjiți

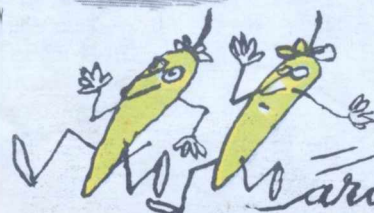
vin la baterie.

Soté de morcovi

Prată înabusită

ardei iuți

POATE... VA URMA SADI JO